

Vasadi Péter

Riadó

Dobd el végre
azt a husángot.
Köpd ki a szádból
az idült fintorgás,
gőg, rágalom, kiabálás,
hazugság rágógumiját.
Dobd el a kést.
Csavard le csukódról
az öklöt, ha mindig
és újra csak ütni,
ütni, ütni akar.
Dobd el állandó
harci dühöd ólom-
tüskékkel kivert
bazaltköveit, mik
téged biztosan betemetnek.
Dobd le magadról
gyűlöleted csupafolt
köpenyét. Hol van most
igazi ellenséged? Hol
a barátod? Mintha téged
utálna mindenki. Pedig
még azt se vette észre
igazán senki, hogy itt
vagy. Hogy élsz... Van
neved. Enni, inni, szeretni
akarsz. Nem ölni. Nem.
Már föl se fogod,
hogy tömegestől el vagy
ítélve. Állj meg. Tedd
le a kést. Hagyd ott a
sufnisarokban a baltát.
Mebuktál, hogy ítélkezhetnél?

Nézd,
megy le a Nap,
csaknem utoljára. Ott,
arrafelé, a homályban
egy kar lassan ereszkedik,
kezében világfaragó
fejsze sötétlik. Értsd
meg, elfogy mindenfajta
idő. Ami még van,
már nem szabatos.
A fejsze pedig
a fák gyökerén van.